

MERISUNNUNTAI 21.9.2025

Evankeliumiteksti Luuk. 17:11–19



Kiitos kiittämästä – eipä kestä

Kuinka hankalaa kiittäminen saattaakin olla. Me suomalaiset olemme kehittäneet lukuisia kiertoilmaisuja, joilla voimme kiittolaisuuttamme osoittaa ilman varsinaista kiittämistä. Kuitenkin päivämme ovat täynnä asioita ja tapahtumia, joista saisimme suoraan kiittää. Mukaan mahtuu toki sitä tavallista ja vähän ikävääkin, mutta kiittämisen aiheita on. Kiitoksen syitä on monia pienempiäkin kuin sairaudesta parantuminen. Se on toki dramaattinen elämänmuutos, jota jaksaa kertoa ympärilleen, kuten päivän tekstikohdan samarialainen.

Merimieskirkko haluaa olla mukana juuri tavallisessa, ilon ja surun lisäksi. Kirkoillamme satamissa ja Euroopan kaupungeissa elämme samassa ympäristössä kuin merenkulkija tai ulkosuomalainen. Kokemusympäristömme ja sen myötä ymmärryksemme on samankaltainen. Tiedämme, mitkä ovat kipupisteet ja tunnemme myös suurimmat ilonaiheet.

Ulkomailla asuminen tai ulkomaalaisten kanssa työskentely avaa silmiämme huomaamaan asioita ympärillämme. Itsestäänselvytykset saattavat vieraalle olla ihmetyksen aiheita ja päinvastoin. Kroonisesti sairaalle ihmiselle terve päivä silloin tällöin ei ole itsestäänselvyys, kuten terveenä elävälle. Kotimaassaan asuvalle rakkaat ihmiset ovat lähellä tai ainakin kohtuullisen helposti saavutettavissa, toisin kuin ulkomailla asuvan tilanne on.

Listaa voi jatkaa turvallisella ja tasavertaisella yhteiskunnalla, puhtaalla luonnolla ja ties kuinka monella asialla. Nämä tietysti meidän suomalaisten silmälasein nähtynä ja asioita, joista emme muista olla kiitollisia kuin ehkä silloin, kun uutisissa seuraamme maailmalla tapahtuvia ikäviä asioita tai matkoillamme törmäämme toisenlaiseen todellisuuteen.

Olisiko evankelistan pointtikin ollut juuri siinä, että muukalainen keskuudessamme avaa meitä näkemään asioita uudessa valossa? Ei ole yksi eikä kaksi Raamatun kertomusta, joissa ”päähenkilö” ja kontekstissa oikein tai esimerkillisesti toimiva onkin joku muu kuin ”yksi meistä”.

Merimieskirkkomailmassa ollaan monella lailla muukalaisia ja samaan aikaan tuttuja. Tuon tuosta roolit menevät ristiin jopa niin, että auttajasta saattaa tulla autettava. Jumalan valtakunnan suuruus ja ihmeellisyys on siinä, että siellä on kaikki. On samanlaisuus ja erilaisuus, on tuttuus ja vieraus, mutta siellä ei ole me ja muut, sillä siellä on vain me. Muut syntyvät siitä, kun ei huomata yhdistäviä asioita, niitä pieniäkin. Olemmehan kaikki Luojan luomia ja hyväksi nähtyjä.

Jaakko Laasio
merimiespastori